

RAGYOGJATOK!

2Timóteus 3,1-5.14

Bevezetés

Néha kesergem, máskor dühöngök a körülöttem élő emberek érdektelensége és közönyössége miatt. Nem értem miért mondanak nemet Istenre, miközben láthatóan nem találnak jobb alternatívát ahelyett, amit Isten adhatna nekik. Miért jobb a rosszabb, az élehetlenebb? Nem felejttem azt az édesanyát, aki gyermeke Istenhez fordulásával szembesülve így sóhajtott fel: „Inkább lenne drogos vagy alkoholista. De keresztény?”

Szeretném megérteni azt, hogy mi az oka ennek az érdektelenségnek és közönyösségnek. Mert nem akarom csak azzal magyarázni, hogy: „Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent.” (Róm 3,10-11) S hol máshol kereshetném a választ, mint a Szentírásban? És válaszkérés közben, mint annyiszor már, újra csak rácsodálkoztam arra, hogy a Biblia mennyire aktuális könyv! Mennyire világosan, mennyire egyértelműen, mennyire őszintén és kertelés nélkül írja le azt, ahogyan Isten lát engem, mindannyiunkat: az embert magát.

Hogy mennyire így van ez, felolvasok néhány verset a 2Timóteus 3-ból, mert szeretném, ha ti is rácsodálkoznátok ugyanarra, amire én! S ha meghallgattuk Isten igéjét, gondolkodjunk majd együtt azok tanításán!

2Timóteus 3,1-5.14

1. **Az idők gonoszak**

A Biblia által leírt utolsó időkről azt gondoljuk, hogy valamikor majd a távoli jövőben fognak bekövetkezni. Pedig a Biblia azt tanítja, hogy az utolsó idők az világkorszak, amelyik Jézus mennybemenetelétől, Urunk második visszajövetelégi tart. Ez pedig azt jelenti, hogy mi is ezekben az utolsó időkben élünk.

Nem szabad elfelejtenünk, bármekkora jólétben és békében is élünk világnak ezen a felén, hogy olyan idők ezek, amelyekről Pál ezt írta Efezusba: **„az idők gonoszak”**. S ez akkor is így van, ha adott élethelyzetünkben ebből keveset érzékelünk. De van hol erősebb, hol gyengébb a gonoszság sötétsége, valamikor a világ szűk részére – I. a 20. század 50-es éveinek keleti blokkját, máskor az egész világra kiterjed – I. világháborúk. Valamikor kék az ég az életünk felett, máskor meg olyan hatalmas viharok tombolnak benne, hogy úgy érezzük örökre elpusztítanak bennünket.

Nagyon megfogott az a gondolat, amelyet egy igehirdetésben olvastam, ahol a lelkipásztor józanságra intette hallgatóit. Egyfelől azért, hogy a nyugati világ erkölcsi hanyatlása mögött ne csak az egyház sikertelenségét és erőtlenségét lássák. Mert sehol sincsen a Bibliában ígéret arra, hogy az egyház szentsége garantálja a társadalom megváltozását. Másfelől arra biztatta őket, hogy mindig legyenek nyitottak arra, hogy Isten bármikor adhat ébredést, lelki megújulást. „Ezért” – mondta – „imádkozunk kell, és hirdetni kell Isten örömeit a világnak.”¹ Mert keresztényként nem az a hivatásunk, hogy keseregjünk a sötétség pusztítása felett, hanem az, hogy a világosság evangéliumát hirdessük akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő erre.

2. Vannak gonoszabb idők

Jézus elmenetele óta gonosz időkben élünk tehát, de vannak olyan idők, amelyek gonoszabbak a többinél. A most felolvasott Biblia szakasz ilyen időkről szól! Olyan időkről, amelyek vadak, kegyetlenek, elviselhetetlenek.

A „nehéz”, a jelző, amelyet itt az apostol használ, még egy helyen fordul elő az Újszövetségben, nevezetesen a Máté 8,28-ban: „... két megszállott ment (Jézus) elé, akik a **sírboltokból jöttek elő; annyira** veszedelmesek voltak, hogy senki sem mert azon az úton járni.” **Veszedelmesek** – ez az szó, amit Pál is használ. Démonikus napok lesznek ezek, olyan idők, amelyekben „nehéz lesz helytállni”, megmaradni Krisztus mellett.

Félelem tölti el a szívünket az apostol szavait hallva. De nekünk olyan ígéreteink vannak, és nekünk ezekre kell néznünk, hogy az utolsó napok erkölcszelensége és borzalmait látva sem szabad elvesztenünk Krisztusba vetett hitünket és benne kapott örömünket.

Bevallom engem sokszor kerülget a keserűség. A minap például a nyolcadikosoknak tartott hittan órán. Pedig olyan jó kis órát raktam össze! Jézusról beszéltem, jónak éreztem a példákat, a kisfilmeket, logikusan építette fel az egészet. Hálás és lelkes voltam! A gyerekek meg ásítottak, az egyikük elaludt, láthatólag nem érdekelte őket az egész. Egész órán azt éreztem, valami olyan erő ellen küzdök, amit nem tudok legyőzni. Milyen könnyű elveszíteni az örömünket, milyen könnyű megkeseredni! Milyen igazak a bibliai szavak: „**Vigyázzatok, hogy Isten kegyelmétől senki el ne forduljon!** Vigyázzatok, hogy **senkiben ne növekedjen fel a keserűség, mint egy mérgező növény, mert ez sok más embert is megmérgezhet!**” (Zsid 12,15 EFO)

„Értsd meg, hogy az utolsó időkben nehéz lesz helytállni.” – írja Pál, és azért teszi ezt, hogy készítse Timóteust arra, ami bármikor eljőhet az életében. Akárcsak a miénkben!

¹ Id. John Piper: „When a Lover of Good Thinks About Evil” c. prédikációjából.

3. A gonoszság jellemzői

A folytatásban Pál az egyre elhatalmasodó gonoszság jellemzőiről beszél. Szavai nem egy vádirat szavai. Nem azt kell keresnünk, hogy kire ismerünk rá a jellemzőket olvasva. Értsük meg, hogy ez egy általános leírása a kegyelem nélkül élő emberiségnek. Nem egyforma mértékben van jelen az egyes ember életében, de mindannyiunk életében ott bujkál mindegyik.

Igen! A miénkben is, akik Krisztushoz tartozunk! Ezek bennünket is kísértenek, és olyan mértékben tepernek le bennünket, amennyire eltávolodunk Krisztustól. **Pál célja ezzel a felsorolással tehát az, hogy felismerjük őket, elsősorban magunkban,** hogy legyőzzük és elkerüljük őket. **Másodsorban** felismerésükkel segíteni tudjuk a körülöttünk élőket is Krisztushoz, aki által ők is részesei lehetnek az általunk megtapasztalt győzelemnek.

Csak a felsorolás szintjén nézzük meg a gonoszság 18 jellemzőjét, és mindegyikhez fűzzünk egy-egy magyarázó megjegyzést! **Az utolsó időkben az emberek...**

- énközpontúak lesznek, nárcisztikusak, akiknek csak a saját érdekeik számítanak;
- önmaguknál jobban csak a pénzt szeretik, végletekig materialisták lesznek, csak az számít nekik, amit megragadhatnak, birtokolhatnak, ebben mérik egymás értékét;
- dicsekvőek lesznek és büszkék, akik önmagukat és tetteiket többre tartják másoknál, sokszor alaptalanul; az ilyenekből mindig hiányzik az alázat;
- gonosz dolgokat mondanak egymásról, kitalálnak, hozzátesznek, hazugságot terjesztenek másokról;
- szüleik és általában a tekintély ellen lázadók és engedetlenek, akik sem Istent, sem embert nem tisztelnek;
- hálátlanok és barátságtalanok, akik úgy gondolják minden természetes, nekik minden jár, mert ők mindent megérdemelnek;
- istentelenek és trágárok, szívükből, lelkükből hiányzik a szépség iránti érzékenység, rombolnak és pusztítanak, mint malacok a disznóólban;
- szívtelenek és szeretetlenek, akikből hiányzik szimpátia és az együttérzés;
- könyörtelenek, akik képtelenek a megbocsátásra, az őket ért sérelem elengedésére, a felejtésre, akiket állandóan szétvet a harag és a gyűlölet;
- szívesen mondanak rosszat másokról, ördögien torzítva mások tetteit, de elhallgatják azokat a jókat, amiket mások tesznek;

- mértéktelenek, mert önkontroll nélkül akarnak élni, mint akiknek mindent szabad;
- féktelenek, erőszakosak, barbárok és műveletlenek;
- gyűlölik a jót, róluk mondja Ézsaiás: „... jónak mondják a gonoszt, és gonosznak a jót, sötétségnek tartják a világosságot, és világosnak a sötétet, keserűnek állítják az édeset, és édesnek a keserűt!” (5,20);
- elárulják a barátaikat, akik pillanatnyi önérdekük szerint bármit és bárkit képesek feláldozni a maguk érdekében;
- gondolkodás nélkül vakmerően cselekszenek, mert ők felette állnak minden törvénynek és szabálynak, és akiket nem állíthatnak meg sem élet fizikai és sem lelki törvényei;
- felfuvalkodottak, pedig belül üresek – eredeti szöveg szerint: csak füsttel vannak tele;
- jobban szeretik a gyönyört, istenítik az élvezetek, mint Istent. Többre tartják a szépséget, a gasztronómiát, a jó borokat, az utazásokat, a wellneszt, és ezek oltárán képesek mindent feláldozni;

És végül a 18.

Az utolsó időkben az emberek „...**megtartják ugyan a vallásosság külső látszatát, de a valódi istenfélelem erejét elutasítják.**” Hinni fognak Istenben, de Isten, a Szentírás tekintélyét elutasítják, ők a maguk módján hisznek, talán még meg is keresztelkednek, de Krisztusnak nem akarnak engedelmeskedni. Olyan kort vízionál az apostol, amikor elszakad egymástól a vallás és az erkölcs. Amikor sokan azt képzelik, hogy lehet úgy tisztelni Istent, hogy annak semmilyen hatása nincsen az életünkre, a házasságunkra, a munkánkra, az erkölcsi magatartásunkra.

Befejezés

„Maradj távol az ilyen emberektől, Timóteus! ...tarts ki amellest, amit tanultál, és amiről meggyőződted, hogy igaz!” – tanácsolja Pál ifjú testvérének. Arra biztatja őt, hogy a többiekkel ellentétben ő legyen valódi keresztény. Ezt pedig úgy teheti meg, ha kitart azok mellett igazságok mellett, amelyet a Szentírásból tanult és értett meg gyermekkorától kezdve.

Nincs ennél jobb tanács a számunkra sem! Abban a szellemi zűrzavarban, amelyben élünk, és amely egyre csak fokozódni fog körülöttünk, a legfontosabb dolog engedni ránk a Szentírásból ragyogni Krisztus világosságát, hogy azután mi ragyoghassunk „e gonosz és romlott nemzedékben, mint a csillagok a sötét éjszakában, miközben Isten életet adó üzenetét hirdetitek nekik.” (Fil 2,15-16) ÁMEN!